

alapja, magának a szocializmusnak az alapja. Bár Vásárhelyen, a maga korában haladást jelentő reformáció egykori nagy fészkeében, mondhatom úgy is, hogy a kálvinizmus alapja...

— Szocializmus és Kálvin? Hogyan íér ez össze?

— Úgy, hogy amit tételként idéztem, az ugyan szóról szóra a Károli-bibliából való, de nyugodtan vallhatjuk a magunkénak mi is, szocialisták.

Negyedórája topogunk a vásárhelyi Kossuth-téren, sehol egy taxi, s már kezdődne az író-olvasó találkozó a Csúcsban. De az két kilométer ide. Végül gyalog vágunk neki az útnak. A borkóstolónál kis teherautó áll be a Ságvári utcába. Egye fene, megkísérlem. Odamegyek, kérem a sofört, majd könyörgök neki, s hivatkozok a várakozó 150 emberre, Péter bácsi 70 évére. Bizalmatlankodik, valami beugrató ellenörnek néz talán, végül azonban Péter bácsi szép fehér bajusza leszereli. En is beférek a vezetőfülkébe, Grezsa Feriék lemaradnak.

Egy perc, két perc, a tethelyen vagyunk. Leszállunk, egy tizedt nyomok a vezér markába. Nem akarja most meg elfogadni, erősen tiltakozik. Ugyanígy jár először Péter bácsi is, mire kicsit morgásra fordul a hangja.

— Nem a benzint! Nem a kockázatért! Hanem az emberségért! — s két zöldhasút hullajt a pilótafülké ülésére.

A Dél-Magyarországnál szintúgy baráti, meleg hangulatban folyik a beszélgetés. A vendéglátók kis szendvicssel, pusztaméregesi rízlinggel kínálnak bennünket. Ökrös László megjelenődik, amikor Péter bácsi az első deci bor után letakarja kezével a poharat.

— Tudjátok, Döme elvtársnál megittam már egy pohárka „hagymapálinkát” — azért titulták így, mert fél nap múlva is megérzik a leheleten, akár a nemes makai hagyma —, s nekem mára elég. Akár hiszitek, akár nem, még életemben nem voltam csak spicces se. Lehet, hogy mert a mi vidékünkön, Balmazújvárosban nem terem jó bor. Fene tudja. Hát ne is kínáljatok!

Szót fogadtunk, s a beállt kis csöndnek Csepki Jóska, a lap mezőgazdasági rovat vezetője örült meg nagyon, mivel rögtön a mezőgazdaságra terelhetette a szót. Es Péter bácsi „vette a lapot”. Esküdött a rózsakrumplira, melynél ízesebb nincs a földön, még a lengyeleknél sem, pedig azok nagy burgonyatermelők. Aztán a balmazújvárosi kilenc téveszről szót, ahol évek óta 40 forint alatt nem osztottak. De bonckés alá került az egész ország, melyet úgy ísmer vándorútjairól, akár a tenyerét. S most már csak ő beszélt, mindjobbban belemelegedve, mindannyiunk számára igen hasznosan. Ezt a hasznosságot hangsúlyozta a főnök, Lőkös Zoltán is, amikor megköszönte Veres Péternek a látogatást, a felvillanyozó, kétórás eszmecserét.

Andrássy Lajos még utánunk szaladt a Tiszatíz legújabb számával, amibe Péter bácsi rögtön belelapozott, nem törődve a havas út döccenőivel.

Átutva az egész anyagot, újient az első oldalra, az indító versre tért vissza.

— Te, Győző, nagyon szép Lódi Ferinek az első verse. Kár, hogy az az ember itt él. Hiába, Szeged mégsem Budapest. Kisebb tehetségek is többnek tünnek a mennyiségben, a nyakori megjelenésen keresztül... Mindenesetre, ha Vásárhelyre érünk, írj neki vagy telefonálj, s mondj meg, hogy gratulálok — mondotta, majd behajtva a lapot, elmerült a havas táj vizsgálatában.

Nem zavartam. Éreztem, látja: mi bújik meg a hótakaró alatt. A föld, a természet lélegzésére figyel igaz orvosok felelősségérzetével, szendvedélyvel.

Szenvedély! Fejezzem be akkor ezt a kis emlékezést az e szó körül kialakult vitával. Arról beszélgettünk, mennyire a motorja, lendítöje valamely ügynek egy-egy ember szenvedélye. Majd arról esett szó, mennyi küzdelemre van szükség mégis nagyon sokszor újszerű vállalkozások kiviteléhez. Mennyien figyelik gyanakvással ezt az új technológiát, vagy irigységgel amazit a szellemi próbálkozást. S hogy sokszor egyetlen ember hozzáállásán, szubjektív érzésein múlik a legnemesebb ügy is. És hogy az új körül mégis, mindennek ellenére szimpátia, széles körű érdeklődés tud kibontakozni... Új, s szemben a mérleelő Hivatal! E ketőnek ma még sokszorú viszonyát, e viszony rugóit kevesen tapintották ki oly finom ujjakkal, mint Veres Péter.

— Már régen megírtam valahol: akit szeretnek, azt nem szeretik azok, akik azt szeretnek, ha őket is szeretnék! S ez nem bonyolult szójáték, hanem történelmi-társadalmi kétszerkettő...

MOLDVAY GYŐZŐ

KISKUNSAĞ 1965

A félévesnél jóval nagyobb késés ellenére a felszabadulási évforduló jegyében jelent meg a KISKUNSAĞ c. antológia, s tartalmát nagyrészt azok az írók alkotják, amelyek a felszabadulás eseményeivel kapcsolatosak, vagy a felszabadulási pályázaton díjat nyertek. A szépirodalom aránya kisebb, mint az előző kötetekben.

Két írás, Joós Ferenc és dr. Welther Dániel, foglalkozik 1944—45 kecskeméti eseményeivel. Az előbbi napló-, az utóbbi krónikaszerű. Érdekesek és régóta szükséges sommázást végeztek el a szerzők, de jó lenne alapos történeti kutatásra épülő tudományos munkát írni a város vagy inkább a megye felszabadulásáról. Az 1944—45-ös forduló nagyon fontos fejezete játszódhatott le ezen a vidéken. Joós Ferenc olyan naplót ír a város és környéke felszabadulásáról, amelynek valódi vagy fiktív jegyzője a nyilas kiűrtési parancs után elhagyta a várost, és a szovjet csapatok bevonulásakor nem volt jelen.

A kötet legértékesebb írása Pozsgay Imre tanulmánya az ország és a megye szociális struktúrájában bekövetkezett változásokról.

A megye dokumentumkincsébe ad bepillantást az a két lap, amelyen Móra Ferenc két, 1917-ben írt levelét olvashatjuk. Révay József, Kecskemét szülőtte, új Julianus Apostatáról szóló regényének műhelytitkait meséli el a történeti érdeklődést is felébresztő vallomásában (*Az én császárom*). Mészáros Fülöp a XXXII. Velencei Biennaléről számol be, s ez Pozsgay Imre tanulmánya mellett a kötet kiemelkedő írása.

A szakmai cikkek sorát néhány, gazdasági problémákkal — pl. Kecskemét autóbushozközlekedésével — foglalkozó, a város szempontjából jelentős közlemény egészíti ki.

A szépprózából leginkább Turcsányi Ervin elbeszélése érdemel említést. Egy németből fordított novellát is találunk a kötetben, külföldi szerzők bemutatásának van már hagyománya a Kiskunságban.

A kötet élén, Madarász László *Köszöntője* után, Hatvani Dániel verse áll, majd Nagy Istók István, Varga Mihály, Katona Judit verseit olvashatjuk.

BÁN ERVIN

PÁLYÁZATI FELHÍVÁS

A szocialista színházkultúra további fejlődésének egyik feltétele, hogy színházaink minél több új, szocialista eszmeiségű, magas művészi színvonalú magyar drámát mutathassanak be. Ez szolgálna leginkább színházművészetünk újért való küzdelmét, a szocialista tudatformálás színházainkra háruló feladatainak végrehajtását.

E cékitűzéseket szem előtt tartva a Művelődésügyi Minisztérium és a Magyar Írók Szövetsége pályázatot hirdet eszmeileg — művészileg korszerű drámai alkotásokra. Pályázni lehet bármilyen műfajú drámai alkotással, amely még nyomtatásban nem jelent meg, nem mutatták be színházakban, rádióban, televízióban, és egyetlen színház elfogadott műsortervében sem szerepel.

A pályaművek beadásának határideje: 1966. október 1.

A hat példányban legépelt, jelíges borítékkal ellátott pályaművet a Művelődésügyi Minisztérium Színházi Főigazgatóságára kell küldeni (Budapest V., Szalay u. 10. IV. em. 57.).

	I. díj	.....	100 000,— Ft
Két	II. díj, egyenként	.....	50—50 000,— Ft
Három	III. díj, egyenként	.....	30—30 000,— Ft

A zsűri a pályázat eredményét 1966. november 15-én hirdeti ki.

A díjnyertes, valamint a nem díjazott, de kiemelkedő eszmei-művészi értékű pályaművek kiadására a pályázatot meghirdető és lebonyolító szervek az illetékes kiadóvállalatoknak az eredmény kihirdetése után javaslatot tesznek.

Budapest, 1966. január.

HIBAIGAZÍTÁS

Előző számunk 129. és 130. oldalán néhány elírás történt. A 129. old. utolsó bek. és a 130. old. 5. bek.-ben „Zamba Alajos” helyett „Zambra Alajos”, a 130. old. második sorában „Henrich Gusztáv” helyett „Heinrich Gusztáv” értendő. A 130. old. 2. bek.-ben „Dante Vita nuová-jának kéziratát” helyett „Dante Vita nuová-ja fordításának kéziratát” a helyes szöveg.

VERSBARÁTOK, FIGYELEM!

1966. március 10-én du. fél 3-tól fél 4-ig Szegeden, a Juhász Gyula Könyvesboltban (Kárász u.)

Simai Mihály költő

új verseskötetének megjelenése alkalmából a Versbarátok Körének tagjaival találkozik, ahol kötetét kívánságra dedikálja.